

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 477/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 4 T 54/2013, sp. zn. 4 T 18/07 a sp. zn. 4 T 160/09 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v konaní sp. zn. 4 T 54/2013 konať bez zbytočných prietáhov, žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 18 900 eur a náhrady trov konania 530,86 eur.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „policajný orgán“) ČVS: ORP-679/1-OVK-K2-2005 z 28. augusta 2006 trestne stíhaný pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 140/1961 Zb.“). Ďalším uznesením vyšetrovateľa zo 6. septembra 2006 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie aj

pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutkov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Prokurátor podal na sťažovateľa prvú obžalobu z 26. januára 2007, o ktorej sa na okresnom súde viedlo konanie sp. zn. 4 T 18/07. Na hlavnom pojednávaní konanom 7. novembra 2007 prokurátor okresnej prokuratúry vzal obžalobu späť z dôvodu konania dohody o vine a treste. Uznesením č. k. 4 T 18/07 zo 7. novembra 2007 okresný súd zobral na vedomie späťvzatie obžaloby podľa § 239 ods. 1 Trestného poriadku, čím sa trestná vec sťažovateľa opätovne vrátila do štádia prípravného konania.

4. Po doplnení dokazovania prokurátor opätovne podal na sťažovateľa druhú obžalobu z 2. novembra 2009, o ktorej sa na okresnom súde viedlo konanie sp. zn. 4 T 160/09. Druhá obžaloba bola okresným súdom odmietnutá (sťažovateľ neuviedol deň vydania uznesenia), čím sa trestná vec sťažovateľa znova vrátila do prípravného konania.

5. Prokurátor potom podal na sťažovateľa v poradí tretiu obžalobu z 10. mája 2013, ktorá bola odmietnutá uznesením okresného súdu č. k. 4 T 54/2013 z 30. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 To 72/2016 z 3. augusta 2016 bolo zrušené uznesenie okresného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

6. Vo veci samej okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 4 T 54/2013 z 19. decembra 2019 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“), ktorým sťažovateľa oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok právne kvalifikovaný ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. spáchal sťažovateľ. Zároveň okresný súd oslobodil sťažovateľa spod obžaloby z dôvodu, že sa nestali skutky právne kvalifikované ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. Uznesením krajského súdu č. k. 4 To 55/2020 zo 7. augusta 2020 bol zrušený prvý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

7. Následne okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 4 T 54/2013 z 26. januára 2022 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“), ktorým sťažovateľa opätovne oslobodil spod obžaloby z rovnakých dôvodov ako v jeho prvom rozsudku vo veci samej. Uznesením krajského súdu č. k. 7 To 40/2022 z 5. októbra 2022 bol znova zrušený druhý rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) a d) Trestného poriadku a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

8. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Od 1. júna 2023 výkon súdnictva prešiel z okresného súdu na Mestský súd Košice (ďalej len „mestský súd“) podľa § 18m ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ rozoberá jednotlivé etapy trestného konania vedeného proti jeho osobe s hodnotením troch podmienok potrebných na materiálne naplnenie porušenia ním označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (skutková a právna zložitosť veci, správanie sťažovateľa a postup okresného súdu). Sťažovateľ namieta celkovú momentálne už extrémnu dĺžku trestného konania (takmer 17 rokov), ktoré sa proti jeho osobe vedie od 28. augusta 2006 (deň vznesenia obvinenia). Konaniu okresného súdu sp. zn. 4 T 54/2013 predchádzalo takmer 7 rokov trvajúce prípravné konanie, ktoré zjavne neposkytuje dostatočný podklad pre uznanie sťažovateľa za vinného. Túto skutočnosť potvrdzuje aj to, že po podaní obžaloby sa vec dvakrát vrátila do prípravného konania v dôsledku nevyhnutnosti vykonania ďalších dôkazov. Za viac ako 9 rokov okresný súd právoplatne nerozhodol o tretej obžalobe sťažovateľa. Okresný súd teda koná v trestnej veci sťažovateľa neprimerane dlho a neefektívne, pričom sa v jeho postupe vyskytli aj prieťahy. Postup okresného súdu odporuje zásade rýchlosti a hospodárnosti trestného konania. Trestné konanie už zo svojej povahy, podstaty a účelu predstavuje najcitlivejší a najintenzívnejší zásah do subjektívnej sféry jednotlivca. Preto je potrebné ho považovať za typ konania, na ktoré je potrebné nazerať prísnejšie, pričom zo strany štátu a orgánov činných v trestnom konaní a súdov si takéto konanie vyžaduje osobitnú starostlivosť.

10. Extrémna dĺžka daného trestného konania zasahuje do práva sťažovateľa na prístup k súdu a zodpovedá už odmietnutiu spravodlivosti, pretože budúci právoplatný rozsudok už nemôže naplniť princíp spravodlivosti a ani dosiahnuť cieľ daného trestného konania.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 54/2013 v období do právoplatnosti nálezov ústavného súdu č. k. IV. ÚS 180/2023-41 z 23. mája 2023:

12. Z hľadiska namietaného porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v totožnom konaní ústavný súd už meritórne preskúmal a nálezom č. k. IV. ÚS 180/2023-41 z 23. mája 2023 (ďalej len „nález ústavného súdu“) konštatoval porušenie týchto jeho práv.

13. Existuje tak prekážka veci rozhodnutej (*res iudicata*) pre opätovný ústavno-súdny prieskum konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 4 T 54/2013, ktorá sa vzťahuje na obdobie do právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 180/2023-41 z 23. mája 2023, teda do 30. mája 2023. Prekážka už rozhodnutej veci bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania (m. m. III. ÚS 337/2020, II. ÚS 303/2020).

14. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 54/2013 (momentálne už pod sp. zn. K2-4 T 54/2013) v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 180/2023-41 z 23. mája 2023:

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

17. Ústavný súd sa zameril na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa so zreteľom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

18. Ešte pred meritórnym rozhodnutím ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 180/2023 sa sťažovateľ opätovne obrátil na ústavný súd v tej istej veci a tvrdí, že dochádza k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušovaniu jeho práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní okresného súdu/mestského súdu. V čase rozhodovania ústavného súdu uplynuli 4 mesiace od právoplatnosti nálezú ústavného súdu. Z tohto dôvodu preto nemohlo dôjsť k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa po právoplatnosti nálezú ústavného súdu zo strany okresného/mestského súdu v napadnutom konaní, ktorá by zodpovedala ústavne

relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd však zároveň pripomína, že ďalšia prípadná nečinnosť mestského súdu alebo prípadná jeho neefektívna či nesústreďená činnosť v napadnutom konaní by mohla založiť už inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok opätovné vyslovenie porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 zákona písm. a) zákona o ústavnom súde].

20. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom okresného/mestského súdu v napadnutom konaní a porušením práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho vyplýva, že tu niet takého konania označeného porušovateľa, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade odmietnutia spravodlivosti zo strany okresného/mestského súdu.

21. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní ústavný súd preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

IV.3 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4 T 18/07 a sp. zn. 4 T 160/09:

22. K tejto časti sťažnostného petitu ústavný súd uvádza, že obe spisovou značkou identifikované procesné úseky tvoria súčasť toho istého trestného konania vedeného voči sťažovateľovi, a preto tvorili obsah prieskumu ústavného súdu v konaní sp. zn. IV. ÚS 180/2023. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že v konaní sp. zn. IV. ÚS 180/2023 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v časti smerujúcej voči postupu okresného súdu pod sp. zn. 4 T 54/2013 a následne, keď sťažovateľ v replike voči vyjadreniu okresného súdu upravil sťažnostný petit tak, že sa vzťahoval aj na konania sp. zn. 4 T 18/07 a sp. zn. 4 T 160/09, ústavný súd na túto zmenu už neprihliadal z dôvodov uvedených v bode 40 nálezu č. k. IV. ÚS 180/2023-41 z 23. mája 2023. Z obsahu odôvodnenia predmetného nálezu totiž zrozumiteľne vyplýva, že, preskúmajúc postup okresného súdu vedený pod sp. zn. 4 T 54/2013, ústavný súd preskúmal trestné konanie ako celok (pozri body 18 a 29 nálezu), teda aj tie obdobia, počas ktorých bola trestná vec sťažovateľa na okresnom súde vedená pod sp. zn. 4 T 18/07 a sp. zn. 4 T 160/09, a aj o finančnom zadošťačení, ktoré priznal v sume 9 000 eur, rozhodoval so zreteľom na dĺžku trestného konania ako celku (bod 47 posledná veta nálezu).

23. Preto aj v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu